

30	Сполучені Штати Америки	Дж. Гершвін, колискова з опери «Поргі і Бесс».	Індонезійська народна пісня «Прогулянка з батьком» (повторення)		Спірічуелс	Підручник, с. 118
31	Повернення додому, в Україну	Українська народна пісня на вірші Т. Г. Шевченка «Реве та стогне Дніпр широкий»	«Гуде вітер вельми в полі», вірш В. Забіли музика М. Глінки (розучування)			Підручник, с. 120
32–34	Перевір себе Урок-концерт	«Гуде вітер вельми в полі». Вірш В. Забіли, музика М. Глінки (повторення). Презентація проекту «Музика народів світу» Музичні твори на вибір учителя та учнів				Підручник, с. 121–123

ІНФОРМАЦІЯ. РЕЦЕНЗІЇ

ЮВІЛЕЙНІ ДАТИ 2015 РОКУ

До 85-річчя від дня народження

Якутович Георгій В'ячеславович (1930–2000) — український графік, ілюстратор, майстер ліногравюри, ксилографії та офорту, художник кіно, заслужений діяч мистецтв УРСР, народний художник УРСР, член-кореспондент Академії мистецтв СРСР, професор Академії мистецтв України, лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка (1983, 1991).

Якутович відомий майстерними графічними ілюстраціями (переважно дереворитами) до творів «Фата моргана» М. Коцюбинського, «Ярослав Мудрий» і «Свічине весілля» І. Кочерги, «Козак Голота» М. Пригари, «Захар Беркут» І. Франка, «Кленові листки» В. Стефаника та ін., гравюрами на історичні теми «Іван Вишенський», «Олег Гориславич», а також циклами на теми українських народних казок, старовинної української музики; листівками на мотиви українських народних пісень («Марічка», «Є у мене топір...» та ін.).

У 1983 році Г.В. Якутовичу було присуджено Національну (тоді Державну) премію України імені Тараса Шевченка за ілюстрування видань: «Повість минулих літ», «Слово про Ігорів похід», «Козак Голота» М. Пригари та збірку «Карби. Чічка. Злодія зловили» М. Черемшини. Другу Шевченківську премію художник одержав у 1991 році у складі творчої групи за вагомий внесок у кінофільм «Тіні забутих предків». Яскрава творчість художника тісно пов'язана з традиціями своєї нації, він роз-

криває шар її самобутньої культури, шар життя народного і відчуває свою органічність на цьому тлі, невіддільність від рідної землі – України.

(Див. ?? стор. обкладинки).

До 105-річчя від дня народження

Манаїло Федір Федорович (1910–1978) – український живописець, народний художник України, член Національної Спілки художників України. Народився в селі Іванівці Мукачівського району на Закарпатті. Навчався у Вищій художньо-промисловій школі у Празі. З 1936 по 1955 рр. був на викладацькій роботі (Ужгородська ремісничо-учнівська школа, Ужгородське училище прикладного мистецтва). Працював головним художником Закарпатського обласного будинку народної творчості (1947), обирався головою правління Закарпатської організації Спілки художників УРСР.

Художник працював у галузі станкового, монументально-декоративного живопису, створював ескізи для мозаїчних панно, мозаїки для фасадів та фойє клубів, кінотеатрів, готелів. В 1947 році звертається до книжкової графіки, ілюструє повість «Захар Беркут» І. Франка, твори М. Черемшини, О. Кобилянської, збірки народного фольклору. Серед відомих робіт: «Гуцульське весілля», «Вересень», «Колочава», «Село в Горах», ілюстрації до збірки А. Кашшая «Народні балади Закарпаття».

(Див. ?? стор. обкладинки).

УДК

Сухомлинова Ірина Григорівна,

студентка факультету теорії та історії мистецтва Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури

ГЕНРІ ЯГОДКІН – АВТОР КАРТИН-ІЛЮСТРАЦІЙ ДО ПРАСЛОВ'ЯНСЬКОГО ЕПОСУ

Генрі Миколайович Ягодкін (1952 р. нар., м. Тростянець Сумської обл.) – представник сучасної української реалістичної школи живопису, заслужений художник України, професор кафедри живопису Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури, член Національної спілки художників України. Творчості художника властивий широкий тематичний діапазон: звернення до української історії та літератури, заглиблення у світ давньоруських традицій.

Сьогодні Г. Ягодкін працює над масштабним культурологічним проектом зі створення циклу картин-ілюстрацій до праслов'янського епосу «Свято-Руські Веди. Книга Коляди». Техніка виконання картин – вугіль, пастель. Сюжети міфологічні, а форма втілення – декоративна, філософсько-символічна. Митець прагне відтворити цілісний світогляд, вірування наших предків. Створено вже 15 картин-ілюстрацій, частину яких тут наводимо.

Перший аркуш, який є логічним початком циклу, називається «Самонародження Рода». Аркуш наповнений криволінійними, вихороподібними, умовними структурами, серед яких неочікувано з'являється дещо живе, об'ємне. За прадавніми ведичними віруваннями бог, який дав усьому початок, самонародився з яйця. Це немовля – ще мить! – і прорве своєю ручкою так зване інформаційне яйце, і тоді почнеться творення світу.

Г. Ягодкін свідомо зображує немовля без рис обличчя. Вважалося, що обличчя бога неможливо побачити. Тому воно подане лише натяком. Проявлення Роду в праслов'янській релігії могло бути в різних іпостасях — як в жі-

ночій, так і чоловічій; бог єдиний, а його проявлення різноманітне. Даждь-бог, Лада, Перун – це не самостійні боги, а прояви єдиного бога –Рода.

Художник показав мить народження через самоорганізацію енергії, польових енергетичних структур у Космосі, де з'являється перш за все інформаційна основа. Для художника є важливим, щоб робота була однаково цікавою глядачеві будь-якого віку.

В аркуші «Сходження богині Астраї на планету Земля» відтворено містерію появи води. Лебідь зображений у вигляді сузір'я Лебідь. Використані художні прийоми є спробою показати енергії, які випромінювалися під час цього спалаху. Містерія Лебеда-птаха, який приніс воду, – зміни в атмосфері Землі. Лебідь вдягнений у специфічний одяг, який зображений на стародавній скульптурі месопотамської богині Іштар. У праслов'янській міфології богиня Астрая втілюється в образі Царівни-Либідь. Спустившись на воду, вона перетворилася на Лебеда. Потім скинула пір'я. Саме цей образ ми бачимо у М. Врубеля. Головною ідеєю художника в даній роботі була спроба дати наукове підґрунтя зображеного явища, надаючи йому характеру казковості. Робота експонувалася на виставці «Від Трипілля до сьогодення» взимку 2014 року.

Твори слов'янської міфологічної тематики розкривають ще одну яскраву грань творчості Г. Ягодкіна. Основним призначенням цих картин-ілюстрацій є формування візуального ряду до книги «Свято-Руські Веди. Книга Коляди». Така культурологічна реконструкція прадавньої історії України-Руси викликає повагу й зацікавленість культурою і традиціями наших предків.

Стаття надійшла до редакції ?? м?? 2014 року

ЮВІЛЕЙНІ ДАТИ 2015 РОКУ

До 105-річчя від дня народження

Манайло Федір Федорович (1910–1978) – український живописець, народний художник України, член Національної Спілки художників України. Народився в селі Іванівці Мукачівського району на Закарпатті. Навчався у Вищій художньо-промисловій школі у Празі. З 1936 по 1955 рр. був на викладацькій роботі (Ужгородська ремісничо-учнівська школа, Ужгородське училище прикладного мистецтва).

Працював головним художником Закарпатського обласного будинку народної творчості (1947), обирався головою

правління Закарпатської організації Спілки художників УРСР. Художник працював у галузі станкового, монументально-декоративного живопису, створював ескізи для мозаїчних панно, мозаїки для фасадів та фойє клубів, кінотеатрів, готелів. В 1947 році звертається до книжкової графіки, ілюструє повість «Захар Беркут» І. Франка, твори М. Черемшини, О. Кобилянської, збірки народного фольклору. Серед відомих робіт: «Гуцульське весілля», «Вересень», «Колочава», «Село в Горах», ілюстрації до збірки А. Кашшай «Народні балади Закарпаття».

(Див. першу, третю та четверту стор. обкладинки).